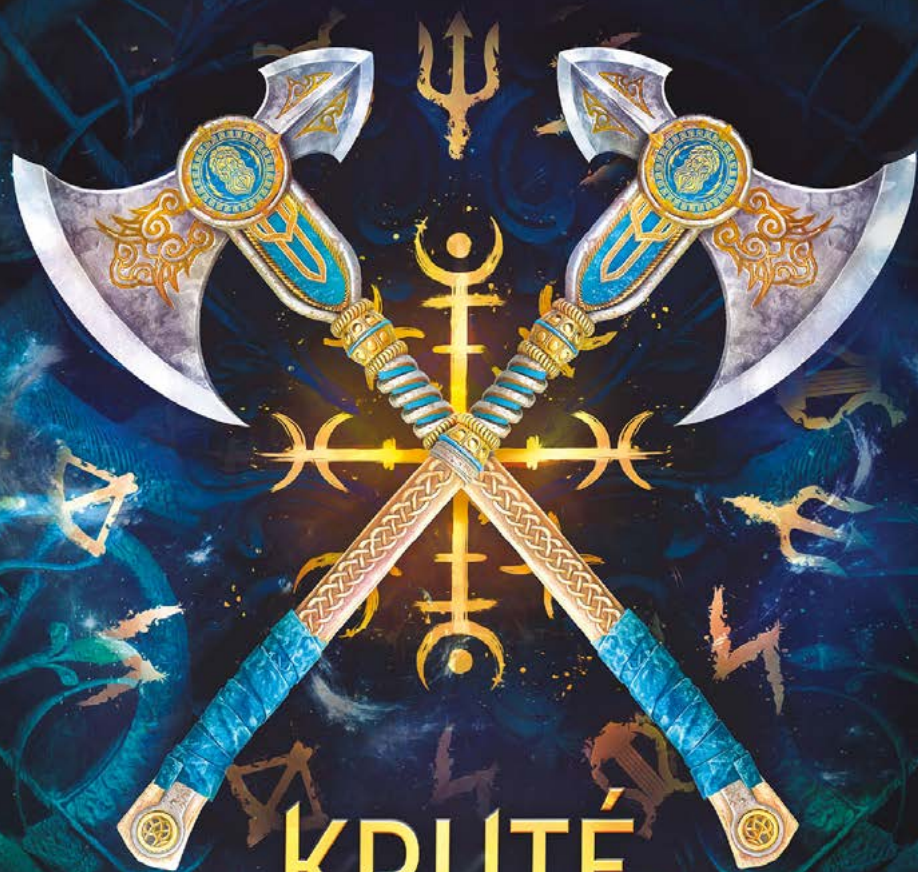

ABIGAIL OWEN

Jsme jen hračky v jejich rukou...

KRUTÉ HRY BOHŮ

FRAGMENT

Kruté hry bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Abigail Owen

Kruté hry bohů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRUTÉ
HRY BOHŮ

ABIGAIL OWEN

FRAGMENT

The Games Gods Play

Copyright © 2024 by Abigail Owen All rights reserved.

Translation copyright © Denisa Štrbová 2026

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency

c/o Entangled Publishing, LLC

Cover art and design by Bree Archer and LJ Anderson, Mayhem Cover Creations

Edges designed by Bree Archer

Endpaper illustration by Kateryna Vitkovskaya

Interior map illustration by Elizabeth Turner Stokes

Cover images © Vitalii Gaidukov; Peyker; USNATA; Pro Symbols; LongQuattro;

Ana Lo; Jane Rix / Shutterstock.com

Cover images © Ricky Saputra; DimaChe; clu; NORIMA; atakan / iStock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7685-0

ISBN e-knihy 978-80-253-7701-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

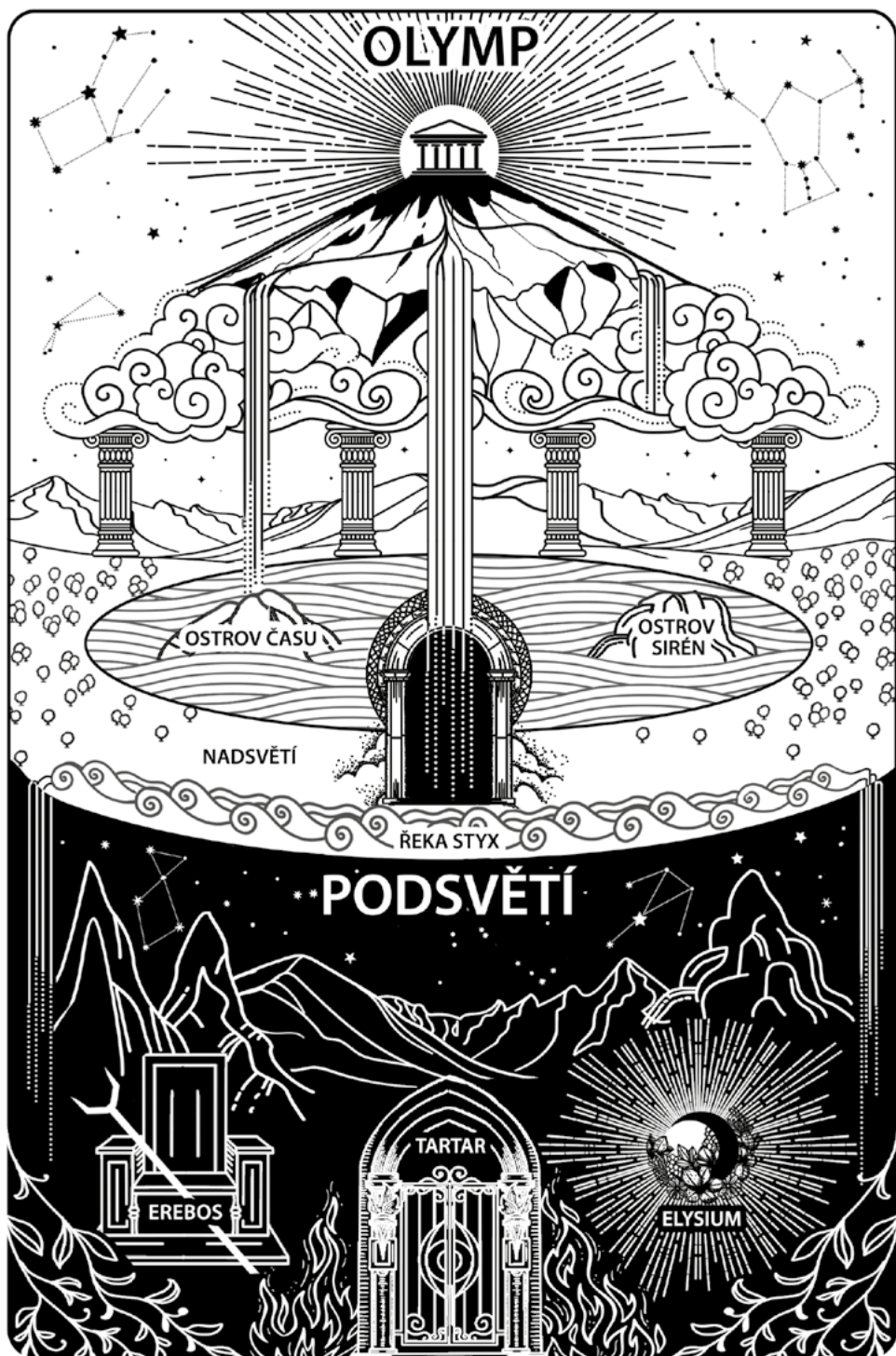
ISBN e-knihy 978-80-253-7702-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7687-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Robbieho...

*mého manžela, mou oporu, partnera v Jeopardy!,
mého hrdinu, z něhož se mi podlamují kolena, mou hvězdu...
Jen jeden život s tebou mi nestačí.*

V knize *Kruté hry bohů* mezi námi pobývají řeční bohové – nevýslovně krásní, ale také smrtící. Proto tento příběh obsahuje prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře: hodně krve, násilí (lidské, božské i mezi obludami), nebezpečné situace, nemoci, zranění, zvracení, zneužívání, šikanu, krádeže, izolace, smrt, smutek, alkohol, běžné fobie (z výšek, ohně, tonutí, brouků a tmy), vulgární výrazy a popisy sexuálních aktivit. Pokud jste na tyto prvky citliví, vezměte to prosím na vědomí a připravte se na vstup do Klání bohů...

ČÁST 1

KLÁNÍ

Bohové si s námi smrtelníky rádi hrají.
A my jim to jednou za sto let dovolíme.

PŘEDMLUVA

K čertu s bohy.

Byla jsem tak blízko. Tak zatraceně blízko ke svému cíli, k prolomení kletby a možná, snad, bych konečně mohla pocítit lásku muže, po kterém toužím.

Bezvládně se skácím na tvrdou zakrvácenou zem a napadne mě:
„Co kdyby?“

Co kdybych se nepokusila zbořit Diův chrám?

Co kdybych nepotkala Háda?

Co kdybych nechtěla víc, než mi byl tento svět ochoten nabídnout?

Z koutku oka mi vytryskne slza. Pak se přímo přede mnou objeví
Diovy nohy.

Nejspíš se chystá dokončit svou práci.

Upřímně řečeno, raději zemřu hned, než abych tady pomalu vykrvácela.

„Tak dělej, kreténe.“

1

MOC ŠPATNÝ NÁPAD

Trhnu sebou, když přímo nad Diovým chrámem zarachotí elektrický výboj. Davy kolem obdivně zajásají. V San Franciscu žijí lidé všech společenských vrstev, kultur a náboženství, ale nikdo nepochybuje o tom, že patronem města je Zeus.

Chrám si dovedu přesně vybavit, aniž bych mu věnovala jediný pohled. Neposkvrněný bílý kámen a klasické antické sloupy osvětlené purpurovo-bílými záblesky a jiskrami, které na ně vrhají nekonečné oblouky vzájemně se protínajících blesků.

Zavrtím hlavou. Na ty blesky je tak strašně pyšný. Tohle je jediné město na světě, které funguje na božský pohon, ale když má Zeus špatnou náladu, odnese to osvětlení. Občas si říkám, kolik času asi musí trávit v tom chrámu na kolenou ti, co si chtějí užívat nepřerušovaných dodávek elektřiny.

To bych raději žila ve tmě.

„Neměli bychom tu být,“ zamumlám si pod nosem a zaškrtnu políčko na tabletu. Pak pohledem přelétnu nepřehledný dav a snažím se v něm najít některého z našich kapesních zlodějíčků, kteří se proplétají mezi nic netušícími masami.

Dnes večer je mým jediným úkolem všechno pozorovat, což je vlastně to jediné, co se po mně vůbec kdy chce. Pozorovat a zaznamenávat. Ale ze všech špatných projektů, které můj šéf Felix za ta léta vymyslel, se tenhle řadí hned za zoufalý pokus odchytit pegase, kterého

chtěl prodat na černém trhu. Kvůli tomu se naše doupě na dlouhá léta dostalo na Poseidonův seznam průserů. Ano, doupě. To označení není zrovna inspirativní, ale my nejsme básníci. Jsme zloději.

V duchu pokrčím rameny. Aspoň že se Felix už vzdal nápadu ukrást Hádovi semínka granátového jablka. Proslýchá se, že Hádes není tak shovívavý jako Poseidon.

Kromě toho si učedníci nemohou vybírat, jakou práci budou dělat.

Rodiče nás nabídli jako zástavu, abychom za ně odpracovali nějaký dluh, a většina zlodějů je ráda za *jakoukoli* práci. Každý kšeftík je o krok přiblíží ke srovnání jejich účetnictví. Mě ale ne. Já už žádný dluh nemám. Když mě má rodina dala Řádu, byla jsem tak malá, že si nevzpomínám ani na své původní jméno. Teď je mi už třiačtyřicet, a to všechno se stalo tak dávno, že se v tom nechci dál patlat.

Stroboskopická světla na okamžik ozáří nízké mraky nad mou hlavou, než se ozve ohlušující rachot, který spustí alarmy aut a dětský pláč.

Tentokrát opravdu nadskočím, ale přinutím se koukat přímo před sebe.

„Bojiš se blbýho blesku, Lyro?“ Chance, mistr zloděj po mé levici, se ušklíbne. Dnes večer má funkci „úschovny“ – všichni zloději musí svůj lup odevzdat jemu –, ale na chvíli se odpoutá od práce a blahosklonně se na mě usměje. Debil.

Je to jeden ze starších zlodějů v našem doupěti, svůj dluh už by měl mít dávno vyrovnaný, ale nemá – a štve ho, že přesně vím, kolik mu ještě zbývá splatit, protože v doupěti jsem účetní. Taky proto jsem jeho oblíbeným terčem.

Ale takového kreténa je nejlepší ignorovat. Takže se zaměřím na nic netušící dav ctitelů, který se mačká u paty chrámu, zatímco další zástupy už zaplňují uličku, která se k němu klikatí nahoru svahem. Všichni chtějí mít co nejlepší výhled na půlnoční zahajovací ceremoniál a Felix si tak lákavou akci nemůže nechat ujít – je to ideální příležitost pro snadnou zlodějinu. Krást tak blízko posvátného stánku je hodně riskantní, ale náš šéf nebezpečí hněvu bohů odargumentoval tím, že to bude dobrá zkouška pro nejnovější várku učedníků a zároveň šance namastit si kapsu, ještě než slavnosti začnou.

Někdo to určitě nezvládne. Nebo ještě něco horšího...

Proto tu Felix dnes večer nechává hlídat podřadného úředníka, jako jsem já. Vzhledem ke zvýšenému nebezpečí potřebuje někoho, kdo by na věci dohlížel a kdo by, cituju, *za každou cenu zabránil tomu, aby někdo rozhněval bohy*, konec citátu.

A má pravdu. Hněv bohů bych nepřála ani svému největšímu nepříteli. Dokonce ani Chanceovi.

Felix to jako můj bývalý mentor dobře ví. Vlastně je *jediný*, kdo také přesně ví, proč.

Kolem mě se nahoru svahelem žene skupinka fandů v mikínách s motivem Dia. Jak se prodírají davem, někteří do mě vrazí – nejdříve zleva, pak zase zprava. Pohotově využijí příležitosti a odšoupnu se několik metrů dál od Chance. Opravdu mě dost sere. Pořád ho budu sledovat, aby se nedostal do nebezpečí a nerozčílil nějakého boha, ale to můžu i z dálky. Ohlédnu se za ním a úlevně vydechnu. Už se na mě nešklebí a znovu se soustředí na svou práci.

Mladá učednice s hebkými hnědými kudrnami se proplétá směrem k němu, otře se mu o rukáv kabátu, prohodí rychlé „promiňte“ a promýkne se kolem něj. I když je léto, je dost chladno, takže se nikdo nediví volbě oblečení mistra zloděje, což je dobře. Potřebuje totiž hodně kapes.

Ani jsem si nevšimla, zda mu do kapsy vsunula svůj lup, a to jsem se dívala fakt pozorně. Vždycky jsem doufala, že se jednou i já stanu zlodějkou, ale bohužel mi k tomu chybí jedna důležitá vlastnost, kterou je mazanost.

Dívka se bez ohlédnutí ztratí v davu, nikdo kolem si ničeho nevšimne. Chance strčí ruku do kapsy a zamračí se. Loví v dalších dvou kapsách, než kořist objeví, takže ani on předání lupu necítil.

Ta nová je dobrá. Ale nejlepší ze všech je její mentor. Na vteřinu se oddávám představě, jaké by to bylo být tam venku jako jedna ze zlodějek, místo abych na ně jen zezadu čuměla. Ale to mi není souzeno. S tím jsem se už smířila. Aspoň že jsem to dotáhla takhle daleko a neumřela přitom hladu, neskončila ve stoce, nebyla zavražděna... nebo ještě něco horšího.

Vede se mi dobře.

Dokonce mám na tajném místě schované nějaké prachy, které nikdo nikdy nemá šanci najít. Opravdové prachy, nejen nějaké číslice na monitoru. Jednoho dne se možná tohohle života budu chtít vzdát a budu na to mít.

Ale budeš pak ještě osamělejší, šeptá ve mně pochybovačný hlásek. Zašoupu nohama. Jo, no... možná si pořídím kočku. Nebo raději psa. Říká se přece, že se psem člověk nikdy není osamělý.

Podívám se směrem k ikonickému mostu Golden Gate se zářivě bílými korintskými sloupy, ladícími s chrámem a zajištěnými mohutnými závěsnými lany. O půlnoci ho uzavrou pro dopravu a pustí na něj tlačící se davy. Most se táhne od Minos Headlands, na němž stojí chrám, přes ústí zálivu až k oslnivému městu na druhé straně. Město láká blikajícími světly, ale samotný záliv je černý jako noc a temnotu narušují jen světla proplouvajících lodí.

Koutkem oka zahlédnu, jak jedna naše mladá zlodějka sleduje starší pár. Jdou ruku v ruce, očividně zamilovaní, a já se neubráním sevření v hrudi. Žena chodí o holi a snaží se udržet krok s mužem vedle sebe, který šoupá nohama, a aby se vyrovnal jejímu tempu, dělá každý krok dvakrát tak dlouho, než je třeba. Zvedne oči a usměje se na něj za to gesto a já vím, že to poslední, co potřebují a co by jim zcela zkazilo večer, by bylo zjištění, že jim nějaké nenechavé prsty vzaly peněženku nebo hodinky.

Než se zlodějka dostane příliš blízko, zapískám na znamení, že má přestat. Ten signál všichni učedníci znají.

Nicméně mým úkolem je jen pozorování a zaznamenávání. Doufám, že to Felix nezjistí a nepotrestá mě za překročení pravomoci.

Dívka se zastaví, rozhlédne se, pak se jí rozzáří tvář a dychtivě na někoho zamává. Ne na mě, ale na někoho za mnou.

„Hej, Boone!“ zavolá zlodějka. Asi si myslí, že to on na ni zapískal. Přinutím se hned neotočit.

Boone je jediný, koho každý den hledám, ale to je moje věc. Poté co si do tabletu poznamenám, že si mám s dívkou promluvit, aby na sebe při práci neupozorňovala, si dovolím rozhlédnout se. Uvidím ho vlevo od sebe.

Boone Runar.

Mistr zloděj, sen všech dívek a noční můra každého rodiče. Ani já si nemůžu pomoci, když mi při pohledu na něj srdce neohrabaně poskočí. Obzvláště když se na učednici zašklebí, přiklekne k ní a řekne něco, co ji rozesměje. Pak zase oba zvažní. Nejspíš jí připomíná, že na sebe nemá strhávat pozornost.

Sklopím tablet a využiju příležitosti, abych se pokochala pohledem na něj.

Dobře přes metr osmdesát čistých svalů, hrubá síla a aura, která všem říká „jen si něco zkus a uvidíš“ – vděčí za ni vyrýsovanému tělu a také novému hnědému strništi, o odstín tmavšímu, než mají jeho vlasy. A také tomu outfitu. Obléká se jako motorkář – samá džínovina a kůže.

Dojem, který vyvolává, je pravdivý. Všechno zvládá sám.

Na pohled byste řekli, že se asi bude neustále chovat jako totální idiot. Tak jako se chovají mnozí z mistrů zlodějů, jako Chance. Je to obranný mechanismus. Taktika přežití. Boone je však jiný. Nejvíc se mi líbí, jak přistupuje k učedníkům – jako trpělivý vůdce.

Po chvíli dívku propustí. Vstane, rozhlédne se kolem sebe a mně se očekáváním stáhne žaludek. Ne že by snad hledal mě. Určitě se buď snaží najít svou vlastní učednici – tu první dívku, která už svůj lup odevzdala –, nebo hledá některého z dalších mistrů zlodějů.

Přestože se dívá přímo mým směrem, jeho pohled mě mine. A to dvakrát.

Pak odejde.

Dlouze vydechnu a sleduju, jak se vrací davem, dokud mi nezmizí z dohledu, a po milionté si přeju, aby mé matce v den mého narození nepraskla voda právě v Diově chrámu.

V den, kdy jsem byla prokletá.

2

BUDE TO JEN HORŠÍ

No to mě poser...“ Přímou do ucha mě udeří Chancův smích. „Trhnu sebou, protože jsem si nevšimla, že se zase přiblížil, a co je horší – ten kretén stojí přímo vedle mě.

„No jasně,“ řekne úlisně. „Lyro Keresová, ty ses zabouchla do Boonea!“

Jeho slova dopadají mezi mě a učedníky jako malé bomby.

Každé jedno mi exploduje v hrudi. Přímý zásah.

Člověk by si myslel, že už budu imunní. Ale je vůbec možné překonat touhu být milován, když je člověk prokletý a jeho láska nemůže být opětována? Bolest, která mě pálí v hrudi, naznačuje, že rozhodně ne.

Vlny přidušeného vzdychání a mručení, které se ozývají mezi učedníky, jsou dostatečně hlasité, aby je bylo slyšet i přes neustálý hluk v tomto moři lidí. Nejméně dva z nich se podívají naším směrem s údivem vykulenýma očima.

Nic mu na to neříkej. Nedopřej mu to uspokojení.

Zírám na tablet ve svých rukou a přitom cítím, jak se do mě zabodávají pohledy našeho publika. Ponížení po mně leze jako mravenci.

Zatraceně.

Útěk by byl příjemný, ale nemůžu jen tak zmizet. Taková slabost by byla nepochybně zneužita.

Zahalím se do své hrdosti jako do starého obnošeného kabátu, koketně se nakloním a sladce se usměju. „Chanci, jako kretén se můžeš chovat celý zbytek života. Nechceš si dneska dát volno?“ zeptám se.

Od skupinky nováčků se ozve pochechtávání, nebo možná pochází od úplně cizích lidí kolem, a Chancovi na krku zapulzuje žíla. Všechno na něm je špičaté – nos, střechy obočí, lícní kosti, kolena i lokty. Obvykle tomu odpovídá i jeho hlas. Ostrý a úsečný, i když má dobrou náladu.

Ale právě když je klidný a milý a bleděmodré oči mu v ještě bledší tváři překryjí zorničky, je třeba být ostrážitý. Jako třeba teď.

„Myslíš, že si toho všiml?“ Z jeho slov, ostrých jako břitva, se mi zježí chloupky na zátylku. „Není divu, že pro něj vždycky zařídiš ty nejlepší kšefty.“

„Měl bys být dál v davu,“ řeknu a čelist se mi stáhne. Stojím stranou, mírně do svahu, a v tu chvíli ustoupím o krok doleva, jako bych chtěla mít lepší výhled.

Můj marný pokus o zvětšení vzdálenosti mezi námi samozřejmě ignoruje a přistoupí zase blíž. „Neboj se,“ řekne. „Až ho příště uvidím, určitě mu to řeknu. Kdoví? Třeba tě z lítosti ošuká.“

Musím se hodně snažit, aby mě ta rána nesrazila na kolena.

Bohové. Začínám se trást. Do prdele se všim. Už tady nebudu ani minutu. „Jsi debil, Chanci,“ zamumlám.

Přitisknu si tablet k hrudi jako neprůstřelnou vestu a mizím pryč s vědomím, že mě ve své funkci úschovny nemůže začít honit.

„Ne, pochybuju, že by tě někdy někdo mohl ošukat jen z lítosti,“ zavolá za mnou. „To by o tebe někdo musel mít opravdu zájem.“

Celé tělo mi ztuhne a pak se rozžhaví. Chance by klidně mohl vytáhnout luk, s nímž umí tak skvěle zacházet, a poslat mi šíp přímo do srdce. Čistá smrtelná rána.

A řekl to tak nahlas. Nikdo v širokém okolí to nemohl přeslechnout.

Dýchám nosem a bradu držím s falešným sebevědomím vysoko. Aniž bych se ohlédla, ukážu Chancovi přes rameno prostředníček a donutím své nohy, aby mě odnesly pryč.

Nebude jediný, kdo mě za tuto přestřelku potrestá. Zrovna jsem porušila jedno ze základních pravidel Řádu. Nikdy neopouštěj práci, když jsou na místě ještě nějakí zloději. Felix bude *naštvaný*.

Ale mně je to jedno.

Se sklopenou hlavou jdu dál, pryč od nich, pryč od davu, a stoupám po úbočí hory ke skupince okrasných stromků, které obklopují chrám. Je tady krásně prázdná a ticho. Hned, jak jsem si jistá, že už nejsem vidět, spadne ze mě všechna dosavadní škrobená pýcha. Svezu se dolů po kmeni stromu a necítím přitom ani suk, který se mi zarývá do zad.

Hledat mě nikdo nebude.

Protože Chance měl v jedné věci pravdu. Nemám žádné přátele. Aspoň ne takové, kterým by nebylo fuk, kdybych se dnes večer nevrátila.

Horší je, že se o tom dozví Boone. Což znamená, že se mu budu muset každý den dívat do očí s vědomím, že to ví. A co hůř, s vědomím, že ke mně nikdy nebude nic cítit.

Ať si mě vezme Podsvětí. Dokonce bych se nebránila ani Tartaru.

Setřu si z tváře vlhkost, které se i přes mé sebeovládání podařilo uniknout, a zadívám se na slzy na ruce. Několik se jich překulí přes tlustou jizvu na mém zápěstí. Kdysi dávno, poté, co jsem málem zemřela a po nepěkném přepadení na ulici skončila s rozříznutým zápěstím v nemocnici, kde mě nikdo nenavštívil, jsem si slíbila, že mi můj problém za slzy nestojí. A přesto...

„Už toho bylo dost,“ zamumlám.

Něco se musí stát.

Otočím se a zadívám se na zářící chrám nad větvemi. Kašlu na Chance. Seru na tuhle kletbu a rozhodně seru na Dia.

Strčím tablet do kapsy bundy a vystřelím pryč se vztekem v srdci, který přikrmuje mou bolest a ponížení, ale také mě naplňuje novým odhodláním.

Nějak s tou zatracenou kletbou musím skoncovat... a teď jsem na ideálním místě.

Je načase si to s tím bohem vyřídit.

3

POSLEDNÍ CHYBA, KTEROU KDY UDĚLÁM

Divoké emoce ve mně bublají jako jedovatý lektvar v čarodějnickém kotlíku.

Ještě tak úplně nevím, co udělám, až se dostanu do chrámu. Buď budu toho zasraného egoistického Dia prosit, aby mě zbavil mého prokletí, nebo udělám něco mnohem horšího.

Ať tak či onak, můj problém se musí vyřešit.

A na rozdíl od dřívějška je mi teď úplně jedno, že o půlnoci začíná Klání bohů se všemi těmi pravidly, která k tomuto záhadnému svátku patří.

My smrtelníci víme jen to, jak slavnosti začínají, jak končí a jak mezitím slavíme my. Nejdřív, během úvodních obřadů, si každý z hlavních olympských bohů a bohyň vybere jednoho smrtelníka jako svého šampiona. Slavnosti končí, když se někteří z vybraných smrtelníků vrátí. Někteří se nevrátí. Ti, kteří se vrátí, si nic nepamatují, nebo se možná jen bojí o tom mluvit. A ti, kteří se nevrátí... no, jejich rodiny jsou zahrnuty obrovským požehnáním, takže je prý čest být vybrán tak jako tak.

Bez ohledu na to všechno pořádají smrtelníci tyto slavnosti každých sto let snad od počátku věků, a každý člověk doufá, že si jeho

oblíbený bůh vybere právě jeho. Co na to říct? Lidé jsou hloupí.

Zeus je teď nejspíš ve svém nebeském městě na Olympu a připravuje se na začátek výběrového ceremoniálu, ale já si to s ním jdu vyřídit.

Tohle nepočká. Potřebuju jen získat jeho pozornost, to je vše. Naštěstí všichni vědí, na čem Zeus lpí v našem světě ze všeho nejvíc – totiž na svém zasraném chrámu.

Ženu se mezi stromy a adrenalin mi proudí v žilách. Chrám je už obehnaný kordonem, ale já mám zlodějský výcvik. Umím zábrany obejít, aniž by si mě někdo všiml.

Projdu kolem řady dokonale ostříhaných keřů a plížím se zezadu, kde je menší pravděpodobnost, že mě někdo uvidí. Oblouky blesků nad mou hlavou naplňují vzduch elektřinou a maskují zvuky mých kroků. Chlupy na rukou mi stojí v pozoru jako cínoví vojačci.

Měla bych to brát jako varování.

Neberu.

Jdu dál.

Zírám na majestátní sloupy kolem vnitřních místností chrámu umístěných uprostřed a snažím se zformovat plán. Moudré by bylo nejdřív se pomodlit a poprosit. Ale jak tu tak stojím sama ve tmě, pěsti u boků se mi svírají a hlavou mi běží každá z těch nesnesitelných, mučivých milisekund utrpení, které způsobila Diova kletba.

Cloumá mnou tak nesnesitelná směs vzteku, bolesti a ponížení, že se z toho zakymácím. Ale nejhorší na tom všem je, že si snad poprvé v životě přiznávám, jak kurevsky jsem osamělá.

Nikdy jsem nepoznala, jaké je pošeptat kamarádce tajemství, držet někoho za ruku nebo s ním jen tak tiše sedět, když jsem se cítila mizerně. Nemuseli bychom spolu ani mluvit.

Ale já prostě...

V okolní mlze – skoro jako bych sama sebe pozorovala zvenčí – prohledám zem a zvednu kámen. Napřáhnu se a chystám se jím trefit nejbližší sloup.

Avšak uprostřed náprahu mi zápěstí sevře něčí ruka a já s trhnutím přistanu na širokém hrudníku. Ucítím silné paže. „To snad ne,“ řekne mi do ucha hluboký hlas.

Zapomenu na všechny sebeobrané techniky, které mi kdy vštěpo-

vali, a místo toho mlátím rukama proti útočnickovu sevření. „Pusť mě!“

„Neublížím ti,“ řekne a já mu z nějakého důvodu věřím. To ale znamená, že nechci být volná. Mám tady něco na práci.

„Řekla jsem, pusť mě!“

„Ne, pokud se chystáš házet šutry na ten chrám. Dnes večer nemám chuť hádat se s Diem.“

„Ale já jo!“ Kopu nohama a snažím se mu vykroutit.

„Je to kretén, chápu tě. Věř mi,“ zamumlá můj věznitel tichým hlasem. „Ale kdybych si myslel, že to lze změnit záchvatem vzteku, byl bych mu ten chrám dávno zbořil holýma rukama.“

Nejsou to jen slova – něco v tónu jeho hlasu mě přiměje, abych se v jeho náručí uklidnila, skoro jako bychom sdíleli stejné emoce. Stejný vztek. Ten pocit mi vyrazí dech, takže se o něj opřu a vychutnávám si ten okamžik. Jako bych se poprvé v životě necítila úplně sama.

Takhle to vypadá, když se s někým propojíte?

V dále je slyšet cvrčky a pomalý rytmus jejich cvrlikání se synchronizuje s jeho rovnoměrným dechem. V tu chvíli si uvědomím, že i s mým.

„Slibuješ, že když tě teď pustím, nebudeš už útočit na tu bezbrannou budovu?“ zeptá se tiše.

„Nebudu,“ připustím a ucítím, jak mu v hrudi zaduněl povzdech úlevy. Pak dodám: „Ten pitomec si ale žádné modlitby nezaslouží.“

„Opatrně,“ řekne a hlas se mu přitom zachvěje. Směje se snad?

„Proč?“ zeptám se a na rtech se mi překvapivě rozlije úsměv, ačkoli ještě před pár vteřinami jsem byla připravená vrhnout se rovnou na boha. „Bojíš se, že bych mohla být zasažena bleskem, zatímco jsem ve tvém náručí?“

„Takovými řečmi by sis mohla získat pár srdcí,“ řekne. Hlas má tichý, jeho dech mi přes vlasy šustí u ucha.

Ztuhnu a brada mi spadne na hrud.

„To je hodně nepravděpodobné,“ zamumlám do země. „Zeus zařídil, aby mě nikdo *nikdy* nemiloval.“

Má hořkost padá do zející díry ticha mezi námi. Můj narušitelský dobrodinec mě pustí a o krok ustoupí, nejspíš v obavě, že kletby můžou být nakažlivé. Okamžitě mi začne chybět jeho teplo, takže si str-

čím ruce do kapes.

„Já...“ odmlčí se, jako by zvažoval slova. „Tomu se mi nechce věřit.“

Tak zoufale se snažím z celé téhle scény utéct, že mi unikne změna v tónu jeho hlasu a vyštěknu na něj. „Poslyš, já už jsem v pohodě...“

Zbytek slov mi zamrzne na rtech.

Zkamením úplně stejně, jako bych se zadívala do očí Medúze. Jediné, co se ve mně hýbe, je krev, která mi proudí v žilách tak rychle a silně, až mi hučí v uších. Moje mysl se snaží pochopit, co oči vidí.

To snad ne. To nemůže být pravda.

Najednou jako by ze mě vyvanuly všechny emoce, které mě sem hnaly jako banshee s kostí na krku, a zanechaly mě prázdnou.

Konečně jsem s někým pocítila aspoň špetku spojení a je to... chci říct...

Přišla jsem si to vyříkat s bohem. Jen ne s tímto.

I ve tmě, kterou osvětlují jen mihotavé stroboskopické záblesky, vnímám dokonalost jeho obličeje – pevnou čelist, vysoké obočí, tmavé oči a rty, k jeho jinak drsným rysům až příliš hezké –, což mi napoví, o koho tady jde. Takovou krásou se pyšní jen bohové a bohyně. Ale to, co ho doopravdy prozradí, je světlý pramínek, který mu z čela vystupuje nahoru do černě jeho vlasů.

Každý smrtelník zná příběh o tom, jak se ho jednou, když spal, pokusil jeho bratr zabít sekerou, ale podařilo se mu jen zanechat na jeho hlavě jizvu, která mu na tom jediném místě změnila barvu vlasů. Nezpochybnitelné. A také nezapomenutelné a pro mě nesmírně nešťastné setkání.

Zaplést se s tímhle bohem je ještě mnohem nebezpečnější než můj původní plán.

Uteč. Něco mě konečně praští do čela a přinutí nohy k pohybu. Ale nemá to smysl. Vítězí totiž jiný instinkt, který mi káže nehýbat se z místa.

„Myslím, že jeden z nás je tu navíc,“ utrousím. Když mám z něčeho nervy, nahrazuju myšlenky mluvením.

Nepomáhá to, Lyro.

Ale nejsem tak docela mimo. Co vlastně v tomhle konkrétním

chrámu dělá on? Nic neříká, jen stojí se zkrříženýma rukama a dívá se na mě stejně, jako jsem se na něj dívala já – jen s napětím, které naplňuje vzduch elektřinou víc než Diovy blesky.

Vím, co vidí – ženu s krátkými havraními vlasy, drobným obličejem, špičatou bradou a kočičíma očima. Ty jsou mou jedinou marnivostí. Jsou tmavě zelené s tmavším vnějším prstencem a zlaté uprostřed, lemované dlouhými černými řasami. Možná kdybych jimi na něj zamrkala? Ale svádění není na seznamu mých schopností, takže tuhle myšlenku zavrhnou.

Stále zírám.

Má v sobě intenzitu, která mě s každou další vteřinou víc a víc rozpaluje, až mě z toho brní celé tělo.

Ticho mezi námi vzroste natolik, že znovu zvažuju útěk.

„Víš, kdo jsem?“ zeptá se nakonec. Jeho hluboký hlas je jemný, jen někde v hloubce se ozývá drsné hřmění. Jako hedvábné, klidné jezero, jehož hladinu brázdí vlnky od něčeho, co je skryté pod povrchem.

Myslí tu otázku vážně? Každý přece ví, kdo je.

„Měla bych?“

Do háje, přestaň si vyskakovat, Lyro.

Při mé lehkovážné odpovědi se bohu mírně zúží oči. S obličejem připomínajícím sádrový odlitek udělá dva pomalé, dlouhé kroky směrem ke mně. „Tak víš, kdo jsem?“

Všechno ve mně se scvrkává, jako by moje tělo už vědělo, že jsem stejně mrtvá, a jen chtělo mít náskok. Strach má chuť, kterou dobře znám – chutná v ústech jako kov, jako krev. Nebo jsem se možná jen kousla do jazyka.

Bohové trestali smrtelníky za mnohem menší prohřešky, než co jsem dnes večer udělala a řekla já.

Chvěje se mi celé tělo. Milosrdní bohové.

„Hádes,“ polknu. „Jsi Hádes.“

Sám bůh smrti a král Podsvětí.

A nezdá se, že má zrovna dobrou náladu.

4

KRÁSNÁ, SVŮDNÁ SMRT

To to bylo tak těžké?“ Hádův sotva znatelný úsměv se změní v blahoslunný. Působí to nějak moc... úmyslně. Jako by se rozhodl změnit taktiku. Moc mi to nedává smysl.

Ale u bohů je asi normální, že věci nedávají smysl.

Určitě nebude rozumné je na to upozorňovat. Jsou to nevyzpytatelné bytosti, které vás mohou proklít, místo aby vám požehnali – podle toho, jakou mají zrovna náladu nebo jak fouká vítr. Obzvlášť tento.

„Teď si promluvíme o tom, cos to tam vyváděla,“ řekne Hádes.

„Myslela jsem, že už jsi...“, zamračím se zmateně.

„A navíc zrovna dnes večer, kdy začíná Klání bohů,“ pokračuje zklamaným hlasem, jako bych nic neřekla.

„Chceš, abych se ti omluvila, než mě ztrestáš, nebo tak něco?“ povzdechnu si.

„Většina lidí by přede mnou padla na kolena a prosila o milost.“

Teď si se mnou hraje. Na kočku a myš. Ztěžka polknu a snažím se přimět srdce, aby se vrátilo z krku zpátky na své místo.

„Stejně vím, že tak či onak zemřu.“ O tom není pochyb. Nebudu se před svým předčasným skolem ještě víc ponižovat. „Pomohlo by, kdybich před tebou poklekla?“

Jeho stříbřité oči – nikoli tmavé, jak jsem si zprvu myslela, ale podobné rtuti – září chladným pobavením. Řekla jsem snad něco vtipného?

„Proto jsi tady?“ zeptám se. „Kvůli Klání?“

Hádes se nikdy předtím neúčastnil a Zeus není zrovna jeho oblíbeným sourozencem, tak proč je tedy u tohohle chrámu?

„Mám své důvody, proč tu dnes večer jsem.“

Jinými slovy: *Bohů se nevyptávej, lehkomyšlný smrtelníku.*

„A proč jsi mě zastavil?“ Hledím na chrám a jeho tón zcela ignoruju.

Místo odpovědi si Hádes poklepe palcem na bradu. „Otázka zní, co teď s tebou udělám.“

Vyžívá se v mých nesnázích? Nikdy jsem o bohu smrti moc nepřemýšlela – jako smrtelník mám teď trochu napilno s přežitím –, ale fakticky se mi přestává líbit. Kdyby se takhle choval Boone, už by mě dávno přestal bavit. „Předpokládám, že mě hodláš poslat do Podsvětí.“

Zmlkni už, Lyro, vážně.

„Umím i horší věci,“ zamumlá Hádes.

Stejně jako v případě Chance, ani teď nepřipadá v úvahu ustoupit. „Aha?“ nakloním hlavu a předstírám, že to je pro mě novinka. „Slyšela jsem, že jsi ve svých trestech hodně kreativní.“

„To je lichotivé.“ Trochu posměšně se ukloní. „Mohl bych tě donutit, aby ses drápala nahoru kamenitým svahem, nikdy nedosáhla vrcholu a po zbytek věčnosti každý den začínala od znova.“

To samé se stalo před dávnými věky Sisyfovi. „To byl určitě Diův nápad.“

Jeho rty se zkříví. „Copak tys tam byla?“

Pokrčím rameny. „Každopádně mi to zní jako dovolená. Klidná, ničím nerušená práce. Kdy mám začít?“

Ten můj prořízlý jazyk mě jednou definitivně zabije. Čekám, že každou chvíli skončím v Podsvětí, nebo že se mu v ruce objeví jeho slavný dvojzubec, na který mě prostě nabodne.

Místo toho zavrtí hlavou. „Zatím tě nechám žít.“

Opravdu? Mám mu věřit?

Asi v mých očích vidí ostražitost. V čelisti se mu stáhne sval, jako by ho podráždilo, že bych o jeho slovech mohla pochybovat. „Jen klid, hvězdo.“

Nad tím projevem jeho náklonnosti zaváhám. U něj to určitě nic neznamena. Když chvíli nepromluví, podaří se mi taky držet zůbek a konečně si lépe prohlédnout boha, který přede mnou stojí.

Není přesně takový, jak bych očekávala. Tedy až na známá kliše, že je temný a pochmurný.

Překvapí mě, jak je oblečený. Pro všechny bohy, má na sobě obnošené vysoké boty a džíny, které mu sedí nízko na útlých bocích. U blankytné modré košile si vyhrnul rukávy, takže odhalují opálená předloktí. To bych u někoho, kdo žije v Podsvětí, nečekala. Kdo by řekl, že i předloktí můžou být sexy?

Přes košili má kožené šle, které se mu, předpokládám, spojují vzadu nahoře u lopatek jako u pistolníků. Kovové kroužky na nich asi mají nějaký účel, ke kterému je právě teď nepoužívá. Že by na zbraně? Nebo má špatná záda?

„Procházím tady snad nějakou inspekci?“ vyhrkne.

Pohledem se rychle vrátím k jeho obličejí. „Vypadáš jinak, než bych čekala.“

Zvedne obočí. „A co sis myslela? Že budu celý v černém? Nebo v kůži?“

Projede mnou horko. Vlastně ano, něco na ten způsob. „A nesmíme zapomenout na rohy. Dokonce možná i ocas.“

„To je jiný bůh smrti,“ zavrčí podrážděně a pak zamumlá něco o nesmýslných očekáváních.

Asi má na mysli jejich naplňování. Je zvláštní, že mám něco společného s bohem. Ač jsem prokletá, nikdo mi sakra nebude diktovat, jaká mám být.

„Tvůj domov v Podsvětí je Erebos,“ řeknu ostře.

„No a?“

„Říkají tomu... počkej,“ zvednu ruku, „Země stínů.“

Někdo by mi měl zalepit pusu lepicí páskou.

Hádes si ležérně zastrčí ruce do kapes a působí asi tak uvolněně jako šelma na vodítku. „Vždycky jsem si říkal, že ten přívlastek moc nesedí. Je to přece Podsvětí. Samozřejmě že tam jsou stíny.“

Mám pocit, že tenhle rozhovor se dostal trochu mimo téma. „To asi jo.“ A pak, protože si můj mozek nemůže pomoci, se skutečně zamyslím nad tím, co řekl. „Technicky vzato nejsi ani bůh stínů, dokonce ani bohyně noci.“ Teď jsem trochu na vážkách. „A jestli je pravda ta věc s ohněm a sírou, tak to vypadá, že by to tam dole mohlo být docela dobře osvětlené.“

Oči se mu lesknou jako nabroušené nože.

Nedokážu říct, jestli ho moje sáhodlouhé úvahy uráží, nebo překvapují. Naneštěstí pro nás oba mám totiž velkou představivost a na všechno hromadu názorů.

„Když se nad tím zamyslím, asi budeš mít problém s identitou,“ plácnu.

„Já že mám problém s identitou?“ zopakuje.

„Jasně. Smrtníci vždycky uvěří všemu, co se jim řekne, když se nemohou přesvědčit na vlastní oči. Mně vždycky tvrdili, že Hádes je zahalený v temnotě, páchne ohněm a má spoustu tetování, která na jeho příkaz ožívají.“

Jeho pohled sjíždí po mém těle tak pomalu a rozvážně, až se mi nahoru po krku začne plazit horko. „A přitom jsi to ty, hvězdo, kdo je tady v černém a má tetování,“ podotkne.

Sleduju, jak si prohlíží mou černou přiléhavou blůzu a džíny – nejsem celá v černém. Jeden rukáv se mi mírně vyhrnul a odhalil bledou kůži na zápěstí, kde vykukují hvězdy vytetované černým inkoustem. Jsou dvě. Třetí mám na druhém zápěstí, takže když dám ruce k sobě, tvoří mé hvězdy pás Orionu.

Jednou z mála věcí, které si pamatuju z doby, než jsem byla přijata do Řádu, je, jak jsem pozorovala Orion, zářící na obloze za oknem mého pokoje. Souhvězdí, které je neměnným, pevným bodem na nočním nebi.

Proto mě teď už dvakrát nazval hvězdou? Stáhnou si rukáv.

„Takže...“ Opustí svůj ležerní postoj a přistoupí blíž. Dost blízko na to, abych mohla vdechnout jeho vůni a odhalit, že bůh smrti voní jako ta nejtmavší a nejhříšnější hořká čokoláda.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se.

Rozhodně nechci, aby nějaký bůh znal mé jméno. „Felix Argos.“

Hádes mě neobviní ze lži. Jen mě pozoruje hodnotícím pohledem, jako by něco rozvažoval. Asi pro mě vymýšlí nějaký nový kreativní trest.

„Takže...“ Napodobím jeho dřívější frázování a podívám se stranou na chrám a cestu dolů z hory. Únik je tak blízko, a přece stejně nedosažitelný jako otevřená dvířka ptačí klece, za kterými číhá kočka. „Co teď?“

„Jak jsi to myslela s tím prokletím?“

Uf. O tom nechci mluvit. Snažím se z toho vykličkovat. „Ty to nevíš?“

„Vysvětli mi to, jako bych to nevěděl.“

„A co když nechci?“

Zvedne jedno obočí a já pochopím. Snažím se nezatínat zuby a nemyslet na to, že Hádes je teprve druhá osoba, které se s tím svěřuju.

Hluboce se nadechnu a spěšně vyhrknu: „Před třiadvaceti lety, když jsem ještě byla v matčině břiše, sem s mým otcem přišla přinést oběť a pomodlit se za požehnání pro mimino. Mámě praskla voda a tvůj bratr se zřejmě urazil, že znesvětila jeho chrám. Za trest proklel její dítě – kterým jsem náhodou byla zrovna já – tím, že mě nikdo nikdy nebude milovat. Tak. Konec příběhu.“

Jeho pohled je teď chladnější a natolik zkoumavý, až mě donutí o krok ustoupit.

„Nikdo tě nedokáže milovat?“ zeptá se, jako by pochyboval, jestli mi může věřit.

Trhavě přikývnu.

Proto se mě rodiče vzdali. Tvrdili, že je to kvůli dluhům, ale já vím své. Kvůli tomu jsem ve třech letech skončila v Řádu zlodějů. Proto nemám žádné opravdové přátele. To proto Boone...

Až do dnešního večera jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že jsem mohla dopadnout i hůř. Mohla jsem skončit jako potrava pro krakena nebo mít hady místo vlasů a místo přátel kamenné sochy.

Přivedlo mě to však k tomuto okamžiku. K jinému bohu. Ještě nebezpečnějšímu.

Bohu, kterému moje prokletí očividně připadá zajímavé. Proč? Protože je od Dia? Současný král bohů je kretén. S tím se mnou souhlasí i Hádes. Otázkou je, co se mnou teď udělá.

Hádes však jen téměř apaticky mávne rukou. „Můžeš jít.“
Můžu...

Počkat... Cože?

5

BOHŮ SE NIKDY NEPTEJ PROČ

Můžu... jít? Opravdu?“
Hádes pomalu zvedne obočí. „Chceš se hádat?“

„Ne.“ Darovanému koni na zuby nekoukej... ani nabízenému únikovému východu.

„Tudy,“ řekne.

Zamíří k pěšině, která vede dolů z hory jinou cestou. Asi mám jít za ním? Hádes se plíží jako kočka. Soustředím se na jeho boty, protože zírat na jeho záda – ty kožené šle se mu opravdu setkávají mezi lopatkami – nebo na jeho, mimochodem dokonale tvarovaný, zadek prostě nepřipadá v úvahu.

Zadržuju dech, každý centimetr mého těla brní nepříjemným pocitem, který se stupňuje, čím déle s ním držím krok. To musí být ta „hrozná božská moc“. Určitě jediný důvod, proč se cítím tak divně.

Nevím, jestli mu můžu věřit. Jdeme mlčky, dokud se před námi neobjeví chodník souběžný s hlavní ulicí. A davy lidí. Zastavím se. On se také zastaví a ohlédne se. „Nějaký problém?“

„Hmm...“ Dívám se za něj, zatímco sleduje můj pohled. Ještě tři metry a všichni nás uvidí. Uvidí mě... s bohem smrti.

„Neměj obavy,“ řekne, jako by mi četl myšlenky. „Ty jediná víš, kdo doopravdy jsem. Všichni ostatní vidí jen obyčejného smrtelníka.“

Správně. Skvělé. Až na to, že učedníci, kteří se tu stále potloukají, by mě mohli vidět s cizím mužem a vyptávat se. Jak z toho ven?

„Pojď.“

Myslím, že nemůžu.

Vyjdeme na rušný chodník a já se zastavím. Mám se rozloučit, než se rozejdeme..., nebo co?

„Oceňuju, žeš mě neztrestal,“ vzdám mu malou poctu.

V domnění, že jsem volná, se chystám k odchodu, ale on mě otočí za ramena a pevně sevře. Najednou se dívám do vířících očí z roztaveného kovu, který žhne, jako když hoří černé uhlí.

„Dávej si pozor na jazyk, moje hvězdo,“ řekne hlasem, který už není tak jemný jako dřív – teď je spíš jako surové hedvábí. „Nikdy nevíš, kdy bohové zvednou hozenou rukavici... A kdykoli jindy bych to nejspíš udělal.“

Každý kousek mého těla je napjatý k prasknutí a žhavý adrenalin v žilách mi napíná kůži. Ale to je právě ono. V tuhle chvíli se cítím být víc... *naživu*. Jako by každá vteřina, která mi zbývá, byla vzácná, protože mé vteřiny jsou sečteny.

„Smrtná rána je rychlý konec,“ zašeptám. „Jsou horší věci.“

Zkoumá můj výraz a oči se mu přitom rozzáří. Zatajím dech v očekávání záblesku bolesti před prázdnotou smrti. Tak si to aspoň představuji.

Nic se však neděje.

Jen se mu změní výraz na tváři. Ta změna je natolik nenápadná a pomalá, že si v první chvíli ani nejsem jistá, jestli ji opravdu vidím, ale ten hrozivý žár... polevuje. Mění se v jiný druh žáru.

Hádes zvedne ruku a přejede mi špičkou prstu od spánku k čelisti. Stopa jeho doteku, jemného jako vánek, mi na kůži zanechá opojný pocit. Hledí na mě a já na něj a vím, že bych měla odvrátit zrak. Z nás dvou jsem smrtelník já, takže bych měla být ta, kdo to nevydrží, poddá se a přijme porážku.

To ale nedokážu. Nemůžu.

„Máš pravdu, hvězdo,“ zašeptá. Pohledem sjede níž a spočine na mých rtech. „Jsou horší věci.“

Pak se jeho pohled vmžiku změní z ohně na led. Prudce se narovná, roztočí mě a postrčí do davu, jako by vypouštěl podměrečnou rybku zpátky do oceánu.

Ačkoli zbytek mého já je off-line, nohy mě nějak dokážou odnést pryč. Než za mnou zavolá, jsem už deset metrů daleko.

„Dávej na sebe pozor, Lyro Keresová.“

Zastavím se, ale neotočím. To není jméno, které jsem mu řekla. Ráda bych věděla, odkud ho zná nebo proč se obtěžoval ptát, když ho už zjevně znal, ale můj pud sebezáchovy konečně zapracuje, i když trochu pozdě. Útěk je doslova za dveřmi.

Zvednu tedy ruku na znamení souhlasu a pokračuju v chůzi. Počítám kroky, jako by měly být mé poslední.

6

PÁR VYVOLENÝCH

Účastnit se úvodních obřadů Klání bohů je horší než plavba po řece Styx.

Felix to podělal. Víím to, protože pokaždé, když ho zahlédnu v tlačenici lidí, skřípe zuby a divoce se rozhlíží. Je od něj hezké, že se konečně objevil. Naštěstí se mi podařilo připojit se k ostatním na městské straně mostu, aniž by mě zahlédl.

Vlastně je to malý zázrak.

Nevšimli si mě ani Boone a Chance. Nemám v plánu na tom něco měnit. Jakmile se to tady pořádně rozjede, vplížím se zpátky do doupěte. Nejen proto, abych se vyhnula různým konfrontacím, ale taky abych zpracovala všechno, co jsem dnes večer prožila. Zejména s jistým bohem.

Když Felix stočí pohled mým směrem, přikrčím se a snažím se co nejvíc zmenšit. Možná neví, že jsem předtím opustila své povinnosti, ale teď není čas to zjišťovat. Když se otočí zpátky, aniž by si mě všiml, tiše vydechnu úlevou a pak se spontánně, sama pro sebe usměju. Frustrace se k jeho drsným rysům opravdu nehodí.

Ne že bych mu to měla za zlé. Tohle je zlodějský ráj. Všechny kapsy se doslova nabízejí k vykradení, jenže jeho učedníci mají svázané ruce, protože už je něco málo po půlnoci a slavnost oficiálně začala. Davy jsou namačkány na sebe. Zdá se, že se tady sešli všichni lidé v okruhu tisíce mil od San Francisca – dokonce i ti, kteří neuctívají řecké bohy.

Když se nad tím zamyslím, je to logické.

Většina smrtelníků se z mnoha důvodů zajímá o to, kdo bude korunován králem olympských bohů – zda to bude oblíbený, nenáviděný nebo obávaný bůh či bohyně, eventuálně, jako v mém případě, určitý bůh jako patron. A některých lidí se to týká i bezprostředně. Hodně zemědělců by určitě uvítalo vítězství Déméter, která by požehnala jejich úrodě a sklizni. Vojáci by na trůnu raději viděli Aréa. Učenci a učitelé zase Athénu. A tak dále.

A kvůli té podívané mají zájem i smrtelníci, kteří uctívají jiné bohy. Nebo se jim nelíbí bůh s podobnou nebo konkurenční mocí, jakou má ten jejich. Nebo možná jen jednoduše nechťejí zmíněné bohy urazit.

Ať už z jakýchkoli důvodů, slavnosti se zájmem sleduje celý svět.

Přesto je nyní každá cennost v bezpečí.

Není divu, že se můj bývalý mentor tváří tak nešťastně. Nezazní ani jediné písknutí. Aspoň ne takové, kterými se domlouvají naši zloději, když se koordinují kolem potenciálního cíle.

A bude to trvat celý měsíc.

Přecházím sem a tam a zírám přitom na Diův chrám, který bliká obvyklými blesky.

Nahoře v chrámu pálí smrtelní přívrženci bohů obětiny, šeptají modlitby a provádějí různé obřady. Protože se to děje jen jednou za sto let, vsadila bych se, že si to všechno vymýšlejí za pochodu.

Ne že bychom odtud něco z toho viděli. Uvnitř chrámu se nesmí natáčet – další nařízení bohů. Takže společně s miliony ostatních lidí zírám na budovu s bílými sloupy na vrcholu hory na druhé straně mostu, jako by se měla najednou proměnit v draka a začít chrlit oheň.

Zatím se objevil jen obláček bílého dýmu táhnoucí se vzhůru k obloze – pravděpodobně z obětiště.

Lidé už zaplnili ulici podél zálivu až k hranici města a úplně vzadu byli davem vytlačeni mezi budovy. Tam jsem teď i já.

Další členové Řádu se shromáždili do malých skupinek a dohadují se, zda si Hermés vybere zloděje, nebo ne. Už jednou se to stalo. Po počátečním kole úšklebků a pohledů mým směrem mě zase začali ignorovat, což je pro můj plán útěku příznivé.

Několik lidí kolem mě zírá do mobilů a sleduje různé formy živého vysílání, kde další davy lidí po celém světě stojí v ulicích jiných měst

a zírají na různé chrámy bohů. Tu a tam zachytím útržky komentářů – ne že by zatím měly co nového sdělit.

„Legendy praví, že bohové a bohyně měli už natolik plné zuby Dia jako svého krále, že mezi sebou bojovali o právo ho svrhnout, což vyústilo v Anaxianské války,“ říká moderátorka zpráv z mobilu poblíž mě. „Byly tak divoké, že zničily několik divů světa, srazily k zemi Rhodský kolos a stovky bojovníků proměnily v hliněné vojáčky.“

Hlas v mobilu pokračuje. „Bohové zničili města jako Atlantida a Pompeje a nakonec i svůj domov Olymp, který byl později znovu vybudován.“

Tento příběh zná každý. Bohové poté uzavřeli dohodu, že už nikdy mezi sebou nebudou bojovat napřímo – a tak vzniklo Klání bohů, v němž se místo bohů utkáváme my, smrtelníci.

Dav kolem mě se rozvlní vzrušením. „Zeus,“ zvolá někdo. „Teď si vybírá Zeus.“

„A kde?“ ptá se několik dalších lidí.

Poté se hlasy smíchají v pestrém šumu. Přiblížím se k muži po své levici, který se zájmem sleduje svůj mobil.

U jednoduchého chrámu, který nepoznávám, kdesi jinde na světě, se z jasně modré oblohy snese mohutný blesk a udeří do chrámu s tak hlasitým hromovým rachotem, jako by se otřásala sama Země. Pak se ozve hluboký hlas – možná zevnitř budovy, protože boha nikde nevidím. „Jsem Zeus – první král bohů, bůh oblohy, hromů a blesků, bůh počasí, práva a řádu, kralování, osudu a předurčení.“

Protočím oči v sloup. Osud a předurčení znamená přece totéž. Nebo ne? Blbec nabubřelý.

A mimochodem, měl by to být jen král *olympských* bohů. Ale všichni bohové mého panteonu jsou takoví egoisti, že si nárokují celý svět. Takže král bohů.

„V tento první den Klání bohů budu vybírat jako první.“ Bůh se odmlčí, skoro jako by očekával potlesk nebo co. Vzhledem k tomu, že nikdo neví, jak přesně to funguje a co to znamená, všichni ostražitě mlčí. Navíc předpokládám, že davům kolem jeho chrámu teď zvoní v uších z hromu a nic neslyší.

„Vybíráš si...“

7

JDI MI Z CESTY

Ticho jako by se linulo z videa a zůstávalo viset i nad zdejšími lidmi, kteří společně čekají a všechno sledují se zatajeným dechem. Nikdo se neodváží ani zakašlat. Koho si vybere?

Šlehně další blesk a tentokrát udeří do prostoru před chrámem, na vrchol schodů mezi dva sloupy hlavního vchodu. Několik lidí vykřikne. Z ničeho nic se v místě, kam udeřil blesk, objeví muž, který vypadá trochu zmateně.

„Samuela Sebina,“ zahřmí znovu Diův hlas.

Zírám na mobil. Diův vyvolený smrtelník je snad ještě vyšší a svalnatější než Boone, má ebenovou pleť a krátké černé vlasy. Zdá se, že je natolik v šoku, že se zvládne jen rozhlížet kolem sebe. Jak rychle se objevil, tak rychle zase zmizí. Kam asi?

„Héra!“ vykřikne někdo. „Teď vybírá Héra.“ Hlavy zůstávají skloněné nad telefony.

„Jsem Héra, bohyně manželství, žen a hvězd na nebi.“ Z nedalekého mobilu zachytím smyslný hlas, který by mohl patřit spíš Afrodité. Vychází z jednoho z Héřiných chrámů kdesi na jiném místě světa. „Vybírám si...“

Zbytek neslyším, protože z pravé strany se směrem ke mně protlačuje Chance. Tělo mi zaplaví mrazivá vlna strachu. Další ostuda, odplata nebo upozornění Felixe, že jsem opustila své stanoviště – to všechno je v sázce, pokud mě najde. Je načase odsud vypadnout.

Vklouznu do úzké uličky. Když se ohlédnou, Chance natahuje krk. Ano, určitě mě hledá. Po několika úhybných manévrech se mi podaří zahnout za roh, kde málem vrazím do široké mužské hrudi.

„Hou, hou!“ vykřikne Boone přehnaně žoviálním hlasem. „Zpomal, Lyro-Loo.“ Tak nečekaně, až mě to zarazí, na mě vyhrkne přezdívku, kterou mi dal v dětství.

Bohové. Ví od Chance o mé zamilovanosti. O všem. Ne že by mě to překvapovalo.

„Zase sis broukala,“ podotkne s úsměvem. „Myslel jsem, že tě to Felix odnaučil.“

Přiložím si ruku na ústa, jako bych ty zvuky mohla stáhnout zpátky do sebe. Broukání jsem měla ve zvyku už jako učednice. Vůbec jsem si neuvědomovala, že to dělám. Od dob mého výcviku už ale uběhlo dost času, takže se mi to asi vrátilo.

„Promiň,“ zamumlám a obejdu ho.

„Kam tak spěcháš?“ Udělá krok a zastoupí mi cestu. Myslím, že za celou dobu naší známosti ho to nikdy nezajímalo natolik, aby se zeptal. Couvnu a přinutím se podívat se mu do očí. Do jeho tmavě hnědých očí. Vždycky se mi líbily.

Je to k vzteku. Roky čekám, až mi bude věnovat trochu pozornosti, a on si vybere zrovna dnešek. Jediný den, kdy to nechci. Ohlédnou se, ale Chance nevidím. Zatím.

„Nikam,“ odpovím mu.

Vykročím. Boone taky vykročí a znovu mě zablokuje. „Dovolíš?“ řeknu a znovu se rozejdu.

Opět mě zablokuje. „Co je?“ vyštěknu.

Zamrká, nejspíš proto, že normálně na něj nikdy takhle nereaguju. Pak se mu do tváře vkrade skvrnitý ruměnec a rukou si přejede po zátylku. *Ach... ne.* Snad o tom proboha nechce mluvit! Já bych to vážně opravdu, ale *opravdu* raději nerozváděla. Zvlášť ne teď a tady.

Do očí mu vstoupí zvláštní světlo a otevře ústa, ale vzápětí je zase zavře. „Lyro...“

Z davu lidí v ulicích na obou koncích uličky se ozve hlasitý šum.

„Tohle si nechci nechat ujít.“ Podaří se mi kolem něj prokličkovat a uskočit.

„Počkej.“ Chytne mě za ruku a otočí zpátky. Připomene mi tím jiného muže, který se dnes zachoval stejně. Začínám se cítit trochu jako hadrová panenka a chystám se mu to říct, ale Boone je tak blízko, že z něj ucítím vůni mýdla, kterým jsou zásobovány koupelny v doupěti. Chvilí se nehýbám a pak zavrtím hlavou. Musím odsud vypadnout, než mě Chance dožene a všechno ještě zhorší. Ostře se podívám na jeho ruku.

Sleduje můj pohled a pak mě náhle pustí. „Poslouchej. Já... kurva... omlouvám se. Chance je vážně vůl. Kdybych tam byl já, něco bych udělal.“

Každou vteřinou je to horší a horší. Nepotřebuju, aby mě litoval. A to přesně dělá.

„To je v pořádku, Boone,“ řeknu. „Zvládla jsem to.“

„Slyšel jsem,“ znovu se zašklebí, „určitě jsi...“

„Jo. O nic nejde. Stejně to není tvůj problém.“ Když ho tentokrát obejdu, nezastaví mě.

Dostanu se tak daleko, že si myslím, že mě opravdu nechal jít, ale najednou je zase vedle mě. Nezastaví mě, ale jde se mnou. „Ty se nedíváš.“ To bylo prohlášení, nikoli otázka. „Tak kam máš namířeno?“ zeptá se hlasem plným zvědavosti.

Úkosem po něm střelím pohledem. „Nepotřebuju tvé přátelství z lítosti, Boone. Jsem v pohodě. Opravdu.“

„Tohle není lítost.“ Na tváři se mu objeví křivý úsměv podbarvený výčitkou. Kéž bych nevěděla to, co vím. Není to jeho vina.

„Myslel jsem, že jsme v pohodě,“ řekne.

Jasně. Normálně bych po něm vystřelila nějaký chytrý sarkasmus, ale teď na to nemám. Tak to zkusím jinak a řeknu mu pravdu. „Jdu zpátky do doupěte.“

„Už se vracíš?“ nadhodí pochybovačně a podívá se na dav, který necháváme za sebou. „A co slavnost? Bohové si zrovna vybírají.“

„Později se podívám na sestřih.“ Hlavně ať se Zeus nestane znovu králem, jinak je mi opravdu jedno, jak to dopadne. Hermés by byl dobrý pro Řád.

„Felixovi se nebude líbit, že oba chybíme. Šéfové řekli, že máme být všichni přítomni a uctít tak Herma.“

Zvážní. „Před Chancem se dlouho skrývat nemůžeme. Doprovodím tě zpátky.“

Mělo mě napadnout, že na to přijde. „A ty se nechceš dívat?“

Ten sebevědomý úsměv mě pokaždé dostane. V ruce drží mobil. „Mám to tady. Tam, kde jsme stáli, byl stejně výhled na prd.“

Kráčíme téměř prázdnými ulicemi města a Boone se mě drží jako klíště. Jedním okem sleduje mě, druhým telefon a hlásí, koho si boho-vé vybrali. Cesta, kterou jdeme, ta nejrychlejší, nás vede kolem Atlas Tower.

Tenhle mrakodrap je ukázkou životního stylu super pracháčů s diskutabilní mocí. Všechno to bohatství, které skrývají byty uvnitř věžáku, je však pro zloděje nedostupné. Jeho obyvatelé mají dost času, peněz a zášti, aby vetřelcům, kteří by byli přistiženi, připravili krutý konec. A také je všeobecně známé, že střešní penthouse vlastní Hádes.

Když si pomyslím, že tam možná zrovna je, zježí se mi chloupky na zátylku. Proč na něj myslím? On je v této chvíli moje nejmenší starost.

Bydlím s kretěnem jménem Chance, a i když se mu dnes večer úspěšně vyhýbám, vím, že je jen otázkou času, kdy mi zničí život.

Ještě jednou vrhnu rychlý pohled na Boonea a dlouze si povzdechnu. Ačkoli to předtím bylo také příšerné, tajná zamilovanost je mnohem méně bolestivá, než když se vám posmívá váš odvěký protivník.

Když dojdeme k řetězovému plotu, který blokuje vchod do tunelů vedoucích pod ulicemi města, Boone odemkne vrata a pak je za námi znovu zamkne. Vytáhneme gumáky schované za hromadami odpadků těsně u vchodu do tunelu. Úkolem učedníků je postarat se, aby tyto boty a baterky byly u různých vstupů do našeho podzemního doupěte pořád k dispozici.

Narovnávám se, když Boone řekne: „Vypadá to, že se chystá další. Myslím, že je to Artemis.“

Nakrčím nos. Pokud se drží pořadí, znamená to, že prvních deset smrtelníků už vybrali. To šlo rychle. Po Artemidě zůstane už jen jeden bůh, který si bude vybírat. Znovu si povzdechnu. Myslela jsem si, že budu mít víc času, než se všichni vrátí.

Popadnu baterku a vydám se betonovým průchodem, který je celý pokrytý graffiti.

Boone při chůzi drží svůj telefon v ruce tak, abychom na něj oba viděli. Najednou, bez oslavných fanfár, vystřelí jeden z Artemidiných slavných zlatých šípů. Zasekne se do země a na monitoru se v kouři objeví smrtelník.

V davu to zašumí a Boone zamumlá: „No podívejme. Artemis si vybrala muže.“

„Hmm,“ řeknu a dál se ploužím vodou po kotníky. Jen letmo pohlédnu na obrazovku a uvidím, jak do kamery mrká štíhlý atletický chlapík se světle běžovou pletí a tmavými vlasy.

Historicky má tato bohyně v oblibě výhradně ženy. Boone jen pokrčí rameny, aniž by se zastavil.

S lehkostí získanou bohatou praxí se dostaneme k cíli – pevně zdi pomalované hrdinským výjevem Herma s helmou zastrčenou pod paží a okřídlenými sandály na nohou. Je to samozřejmě také graffiti, aby zapadlo mezi ostatní umělecká díla tady dole.

Zastavím se a zamávám baterkou na obě strany, abych se přesvědčila, že nás nikdo nesleduje, ale než světlo zhasne, zachytím jen záři krysích očí. Boone vypne mobil. V černočerné tmě přitisknu dlaň na betonovou zeď a nahmatám kryptokódy. Víím, že tam jsou – malé, skryté, vystouplé hrbolky –, systém znaků, které jsou okem obyčejného smrtelníka nepostřehnutelné, ale my zloději je umíme najít a přečíst hmatem. Navzájem si takto zanecháváme vzkazy – kterým budovám se vyhnout, kde jsou díry v pokrytí bezpečnostních kamer a tak dále.

Neobtěžuju se číst tento, protože víím, co se v něm píše. Na konci písmen je však tlačítko, rovněž skryté před zraky lidí, které stisknu, čímž aktivuju tlusté betonové dveře, jež se se závanem větru otevrou. Rychle vejdemo. Každý rok nebo dva některý nováček doplatí na to, že nebyl dostatečně rychlý. Je z toho vždycky příšerný bordel – který je mým údělem uklízet – a velký průšvih.

Jakmile se za námi dveře zavrou, tajné, božím dílem vytvořené komnaty našeho doupěte okamžitě ozáří lucerny planoucí modrým ohněm, jenž nikdy neuhasíná. Oheň prý Hermés daroval Řádu, aby osvětloval naše doupata po celém světě.

Boone znovu zapne telefon.

„Máš tady dole signál?“ zeptám se.

„Ukradl jsem Felixovi heslo k wifi.“ Položí mobil na podlahu a oba si začneme zouvat boty.

Když jsem hotová, odložím boty a baterku na policičku k použití všem dalším zlodějům, kteří přicházejí a odcházejí. Boone se ještě pořád pere se svými gumáky a já zkoumám jeho skloněnou hlavu. Nemusel mi pomáhat hrát s Chancem na schovávanou.

Podívá se na mobil. „Vypadá to, že si už vybral i Hermés.“ Polknu a zeptám se: „Zloděje?“

Boone zamžourá na obrazovku a zavrtí hlavou. „Nějakého Zaie Aridama?“

Zarazím se. „Kde jsem to jméno už slyšela?“

Otočí telefon, aby mi ho ukázal, a skutečně, na monitoru se objeví jeho jméno a mně konečně dojde, proč je mi povědomé.

V posledním Klání bohů před sto lety si Zeus vybral muže jménem Mathias Aridam. Ten se nikdy nevrátil, tenkrát se vlastně nevrátil ani jeden smrtelník. Ale jejich rodiny byly všechny nadmíru požehnané.

Aridam. Jeho rodina si vzala požehnání a odstěhovala se daleko od všech lidí, kteří ji znali. To přece nemůže být náhoda, ne?

„Tak to jsou všichni,“ říká Boone. „Doufám, že se všichni vrátí domů.“

Pravděpodobně je v menšině, protože díky tomu, že se z posledního Klání nikdo nevrátil, si stále ještě užíváme všechno to požehnání. Ale to neříkám nahlas.

„Připravená?“ Boone se postaví.

Zhluboka se nadechnu. „Jistě. Jak jinak?“

Žaludek se mi sevře, když se zdá, že se chystá odpovědět na mou vyložené řečnickou otázku, ale z reproduktorů v telefonu se najednou ozve výkřik a oba sklopíme zrak.

„Co to...“ Zíráme na obrazovku. „Milosrdné peklo,“ zamumlám.

Před Diovým chrámem se nyní tyčí mohutný rudý sloup plamenů, z něhož se k nebi valí černý dým. Něco takového by jako vchod použil jen jeden bůh.

Hádes.

Vsadím se, že si chrám předtím prohlížel právě kvůli tomuhle. To by ovšem bylo štěstí – jedinkrát v životě se k tomu opuštěnému místu přiblížit, a zrovna narazit na něj.

„Co má za lubem?“ zamumlám a ignoruju tázavý pohled, který po mně Boone vrhne.

„Zdravím vás, živí smrtelníci.“ Hádova slova nehřmí. Plynou. Žaludek se mi sevře, když ten výjimečný mocný hlas poznám.

„Jak všichni víte, nedávno jsem ztratil svou drahou polovičku – mou milovanou Persefonu.“

U jeho slov pevně zavřu oči.

Persefona. Jeho temná královna, kterou tak posedle miluje...

Persefona. Jeho mrtvá královna.

Zachvěju se.

„Na její počest... si také vyberu šampiona,“ oznámí.

Do prdele! Hádes se přece Klání neúčastní.

Oficiálně není ani jedním z hlavních olympských bohů. Proslýchá se, že protože už je králem Podsvětí, ostatní bohové panteonu mu nechtějí dát ještě větší moc, takže se nesmí stát zároveň i králem bohů na Olympu.

Davem kolem chrámu se rozlehne šumění, které je natolik hlasité, že ho zachytí i živé vysílání.

A co ten smrtelník, kterého si vybere? Být šampionem boha smrti... au. Je mi jedno, co přesně bohové od těch šampionů chtějí, ale tento konkrétní smrtelník bude pěkně v prdeli.

Hádes se pomalu usměje na davy: „Vybírám si...“ Najednou mi kolem nohou začne vířit hustý černý dým, který zaplní celou místnost, a já si uvědomím hrůznou pravdu, která mě zasáhne jako kopanec do žaludku. Zvednu hlavu a podívám se na Boonea, který mi s panikou v očích opětuje pohled: „Lyro?“

Probaha. „No...“

Kouř mě zcela zahálí a zatmí se mi před očima. Ale jen na vteřinu. Jako bych pomalu mrkla. Když se mi zrak vrátí, nejsem už v doupěti a nesleduju všechno dění na malé obrazovce.

Stojím po Hádově boku u vchodu do Diova chrámu, zatímco se kolem mě rozplývá oblak černého dýmu, který páchne ohněm a sírou.

Ten hajzl mě sem zatáhl uprostřed věty a moje ústa dokončila to, co jsem právě chtěla říct. „To mě poser.“ Ta tři slova se ozvou do ohromného ticha, které se rozhostilo před chrámem a v celém San Franciscu. Nejspíš po celém světě. Hádes se usměje přímo na mě – bezelstně a nadmíru spokojeně, jako bych ho svými neomalenými slovy doslova nadchla. Pak mě vezme za ruku, zvedne ji nad hlavu a otočí se čelem k davu. „Lyrú Keresovou!“

ČÁST 2

CTNOST SMRTI

Tato hříšná duše by ráda poděkovala smrti za takovou čest...,
ale nechce se jí.

8

DĚTI ŠTĚSTĚNY

Jsem mrtvá. Jsem mrtvá. Jsem definitivně mrtvá.

„Nedělej to,“ zašeptám, skloním hlavu a doufám, že mi nikdo neodezírá ze rtů a neslyší mě, když v podstatě prosím Háda, aby mě nechal jít. Pořád stojíme před masami a čekáme, ani nevím na co.

„Dokonáno.“ Už není úniku. Žádné slitování.

Konečně má příležitost ztrestat mě za ty předchozí hříchy. To je určité ono. Mám s těmi debilními bohy a tímhle zatraceným chrámem vážně obrovskou smůlu.

„Usměj se, moje hvězdo,“ přikáže mi Hádes jemně, ale rozhodně. „Celý svět si tě chce pořádně prohlédnout, než tě odvedu pryč.“

Po nejasném záblesku následovaném okamžitým zahřměním, z něhož mi zazvoní v uších, vedle nás najednou stojí někdo další.

Zeus.

Současný mocichtivý král bohů. Často ho přirovnávám k narcistickému miminu.

Stejně jako Háda, ani tohoto boha si s nikým nespletete. Světlé kadeře, které mu nad čelem vytvářejí jakousi svatozář, vypadají jako vybledlé šokem. K tomu stejně světlá pleť, která kupodivu vůbec nepůsobí mrtvolně. Nevypadá ani na třicet a Hádes se zdá ještě mladší, přestože je z nich dvou starší. Asi je pravda, co se říká o kvalitních genech a sportování. Zeus je na můj vkus až příliš pohledný, ačkoli jsem slyšela, že mu zůstaly jizvy z Anaxianských válek. A taky něco o Héfaištovi a sopce.

Na sobě má bezvadný třídlínný oblek, čistě bílý, a k tomu zelenou kravatu, která připomíná svazek řas vyrůstajících mu z krku.

Arogantním pohledem tak pronikavě modrých očí, že pohlédnout do nich téměř bolí, si změří Háda od hlavy až k patě.

Kdybych se nemusela tak moc snažit neztratit nervy kvůli svému vlastnímu průseru, možná by mě pobavila komická směs frustrace a vzteku, která zkřivila Diovy jinak andělské rysy. Jak je vidět, krása, dokonce i ta božská, se nevraživými myšlenkami mění v ošklivost.

Davy, které se táhnou směrem dolů z hory přes most až do města, začnou při jeho příchodu řvát.

„Klání bohů se tě netýká, bratře,“ řekne Zeus a jeho hlas se rozlehne po celém mysu. S úsměvem se otočí, aby se předvedl svému publiku.

„A přesto oba víme, že mě nemůžeš zastavit,“ pronese Hádes nenuceně, abychom to slyšeli jen my. Pak hlasem, který se už také rozléhá nad davy, řekne: „Můj bratr by se přece nebál malé konkurence, že ne?“

Jásot, který jeho slova vyvolají, způsobí, že se na Diově andělské tváři objeví chmury a nad hlavou mu v drobných prskajících záblescích zajiskří elektřina.

Nakloním se Hádovým směrem. „Chceš se nechat zabít elektrickým proudem?“ nadhodím.

Dívá se na Dia a já si nejsem jistá, jestli je úšklebek na jeho rtech určen bratrovi, nebo mně. „Nevěděl jsem, že ti na mně záleží.“

Asi byl pro mě. Neelegantně si odfrknu. „Na tobě ne. Ale jsem na dostřel od místa, kde zrovna stojíš, a na rozdíl od tebe jsem náhodou smrtelnice.“

„Ten instinkt postarat se nejdřív o sebe ti jednou dobře poslouží,“ řekne, aniž by se na mě podíval.

Co má k sakru zase tohle znamenat? Možná jsem prokletá a nikdo mě nebude milovat, ale to neznamená, že mi na ostatních nezáleží. Vlastně mi na nich v mnoha ohledech záleží až příliš, protože často dávám přednost štěstí ostatních před svým vlastním. Ale to teď není můj největší problém...

Otevru ústa, abych mu řekla, že jestli si myslí, že se budu účastnit téhle frašky s bohy, nebo co se to tu vlastně děje, tak se mylí.

Jenže než stihnu odpovědět a než stačí něco říct i Zeus, Hádes přes řev davu prohlásí: „Nechť hry započnou!“

Pak udeří blesk, přesně ve chvíli, kdy znovu zafunguje ta věc s mrkáním a zmizením, jen tentokrát už bez kouřových efektů. Mrkání trvá o něco déle a odpřisáhla bych, že na zádech cítím uklidňující dotek.

Když se mi vrátí zrak, už není noc a Hádes a já už nejsme před chrámem v San Franciscu. Stojíme na široké, půlkruhové plošině vyčnívající ze svahu hory, která jako by se nad strmým útesem vznášela v oblacích, jimiž prosvítá slunce.

Jsme sami, ale asi ne na dlouho.

Musím se z toho nějak vykrotit. Rychle. Rozhlédnu se kolem sebe a ztuhnu. Naskytne se mi pohled, o jakém se smrtelníkům jen zdá, a všechny mé myšlenky na útěk jdou stranou.

Olymp – domov bohů.

Mezi vysokými horskými štíty i na jejich vrcholcích se tyčí nadpozemsky bílé budovy, jako by z nich vyrůstaly. Jejich starořecký původ prozrazuje dokonalá symetrie a samozřejmě i typické vysoké sloupy z různých dob.

Nevidím na nich žádné známky ani přetrvávající stopy po Anaxiaských válkách.

„Přestaň už tak zírat,“ řekne Hádes.

„Nikdy jsem nic podobného neviděla,“ vydechnu a na mikrosekundu zapomenu, s kým tady jsem.

„Zas tak úžasné to není.“

Střelím po něm pohledem. Je to jediný bůh, který tu nemá svůj domov. „Vypadáš zatrpkle. Copak, kyselé hrozny?“

Je možné, aby stříbrné oči zčernaly? Usměje se na mě, jako když žralok ukáže zuby, kterými se tě chystá sežrat. „To ani náhodou.“ Odvrátí zrak a pohled mu sklouzne po velkolepé vyhlídce před námi. „Už jsem viděl lepší. Věř mi.“

Lepší než tohle? Nedokážu si představit, že je to možné. „Uvěřím, až to uvidím.“

„To můžu zařídit.“

To má být výhrůžka?

Dělám, že jsem ho neslyšela, a dívám se nahoru, výš a výš až k mohutnému chrámu, který stojí na nejvyšším vrcholu. Těsně pod ním jsou do skály vytesány tři obličeje. Diův, Poseidonův a Hádův – tváře tří bratrů, kteří porazili a uvěznili Titány, již vládli světu před nimi. Z jejich otevřených vytesaných úst se linou vodopády.

Voda proudící z Diových úst je téměř duhově bílá a mění se v mlhavá mračna, která si razí cestu k hoře pod ním a zahalují Olymp před zraky pozemšťanů. Poseidonova voda je tyrkysová, jako na fotkách z Karibiku, a tak průhledná, že i odsud rozeznám detaily skalní stěny za vodopádem.

A vodopád z Hádových úst je...

Nakloním se k němu. „Tvůj vodopád napájí řeku Styx?“

„Ano.“

„Voda je černá.“ Z toho, jak sevře rty, poznám, že nemám moc zdůrazňovat, na co narážím.

„V Podsvětí černá není.“

„Opravdu? A jakou má barvu? Prosím, řekni že růžovou.“

Nakloní se ke mně blíž. „Jestli nebudeš opatrná, brzy to zjistíš.“

Odvrátím se a skryju před ním svůj úšklebek.

Hádův vodopád nepadá daleko, protože se mění v řeku mizící v útrobách hory, ale Poseidonova řeka se vine po povrchu a rozvětňuje se k úpatím hor. Tam protéká pod honosnými klenbami mostů, napájí bujnou zeleň, místy se ztrácí a o kus dál se zase vynořuje zpod vytesaných soch.

A všechno tu tak nějak... září. Překvapuje mě, že neslyším nebeské sbory. Olymp je naprosto dokonalý. Najednou si připadám tak malá. Bezvýznamná.

Neměla bych tu být.

Já jsem ta poslední, kdo by tu měl být. Musí existovat nějaké východisko.

„Já –“ Co? Omlouvám se? Jsem vyděšená? Jsem ve špatnou dobu na špatném místě?

Než se mi podaří najít ta správná slova, Hádes mi zakryje výhled a řekne: „Nemáme moc času. Musíš mě teď dobře poslouchat.“

9

POSMÍVÁNÍ SE BOHŮM

To, co jsem se chystala říct, raději spolknu a páteří mi projede strach. „Tak jo,“ vytlačím ze sebe, přičemž těkám očima v očekávání něčeho, co si pro nás zřejmě přijde. Hádes zvedne jedno obočí – nejspíš ho podivil můj okamžitý souhlas, ale nekomentuje to. „To, do čeho jsem nás oba zatáhl, je... důležité.“

Volba nového vládce bohů? Řekla bych, že ano, ale nezdá se, že by měl na mysli právě tohle. „A v čem?“

Zavrtí hlavou. „Čím méně toho budeš vědět, tím lépe. Jediná informace, kterou teď potřebuješ, je, že do konce Klání –“

Zamrkám na něj. „Co bude... do konce Klání?“

Chvilí zkoumá můj pohled. „Patříš mně.“

Z jeho slov se mi stáhne hrdlo, ale můj bláznivý žaludek se zachvěje vzrušením. Nikdy jsem nikomu nepatřila a navzdory nedávným událostem stále cítím něco k Booneovi. Neměla bych tedy pociťovat žádné rozechvění.

„Pokud chceš vyhrát, musíme vystupovat jednotně. Je ti to jasné?“

Zavrtím hlavou. „Nic mi není jasné. Proč máme vystupovat jednotně?“

„To se dozvíš za chvíli. Ale než dorazí ostatní, uzavřeme spolu dohodu. Když vyhraješ, zbavím tě tvé kletby.“

To mi mohl dát rovnou facku. Trhnu sebou tak prudce, až zakopnu, ale on mě chytí za ruku a vrátí mi stabilitu. To by dokázal? Zbavit mě mého prokletí?

Ještě to zpracovávám, když se zcela neslyšně objeví zbytek božstev a jejich vyvolení šampioni. V jeden okamžik jsme sami, v další už ne.

A všichni nám zírají na ruce.

Hádes, místo toho, aby mě pustil, ke mně přistoupí blíž a otočí se tak, abychom oba stáli čelem k příchozím. Mám pocit, že se každému z bohů a bohyň dívá přímo do očí pohledem ostrým jako ledová tříšť.

Vyzývá je, aby ho zastavili? Protestovali? Aby se vyjádřili? Oni však nic neříkají.

Dokonce ani Zeus, přestože ho probodává pohledem, který srší hněvem. Hádes svému bratrovci před celým světem hodil rukavici.

Nejbližší k nám stojí Héra. Elegantní a královská Diova dlouholetá choť má na sobě složité zdobené, vrstvené zlaté brnění a pod ním levandulovou róbu. Rychlý pohled na ostatní mi říká, že všichni bohové a bohyň jsou nyní ve zbroji, včetně Dia.

Smrtelník vedle Héry vypadá nejmladší ze všech přítomných. Je to nanejvýš šestnáctiletý kluk s vyrýsovanou, drze vystrčenou bradou, kterou nejspíš zakrývá strach. Na sobě má temně fialový oblek a velkolepý plášť se šosy až na zem. Jemné tmavé vlasy mu zdobí zlaté vavřínové listy.

Prohlédnu si ostatní a dojde mi, že všichni smrtelníci mají na sobě nádherné šaty v barvách, které ladí s oblečením jejich bohů – zelené, fialové, tyrkysové a tmavě červené.

Jakou barvu jsem dostala já?

Sklopím zrak, zvedne se ve mně podráždění a pak zase opadne – jak to u sebe dobře znám. Zatímco všichni ostatní jsou oděni do nádherných rób, já jsem ještě pořád v džínách a tričku, zase označkována jako cizí element.

„Hej,“ ukážu gestem na sebe a pak na ostatní.

Hádes si mě prohlíží nepřítomným, lhostejným očima. „To je v pořádku.“ Někdo poblíž luskne prsty a najednou mám na sobě černé třpytivé šaty z průhledného materiálu, který nechává jen málo prostoru pro představivost.

„Opravdu?“ zamumlám. „Tak jo.“

Hádes sraští obočí. „To Afrodita.“ Její jméno zní v jeho ústech skoro jako nadávka.

Bohyně lásky a krásy se nevzrušeně usměje a zjevně ignoruje nabroušený podtón v Hádově hlase. Její zbroj nezdobí roztomilá srdíčka, jak jsem napůl očekávala, ale je z růžového zlata a tvoří ji dvojice a skupinky všech pohlaví, které dělají... různé věci.

Vedle ní stojí velmi vysoká blondýna v bordových saténových šatech s rozparkem až po kyčel, který odhaluje ty nejlepší nohy, jaké jsem kdy viděla, ale ani ona není tolik... odhalená jako já.

Hádes na mě ukáže obviňujícím prstem.

„Co?“ Afrodita na něj upře své nevinné oči zastíněné dlouhými řasami. „Neposlouchal jsi, tak jsem si říkala, že pomůžu. Je to tak mnohem lepší, nemyslíš?“ Pak nakloní hlavu: „A kde máš zbroj?“

Hádes si zastrčí ruce do kapes, což je zdánlivě nenucený pohyb, který však zblízka vypadá, spíš jako když někdo uvazuje tygra na vodítko. „Zbroj nosím, jen když jdu bojovat.“

Myslím, že Dionýsos, který stojí za Afroditou, se zašklebí, ale bohyně jen povytáhne obočí. „Jak nudné.“

V tu chvíli všem konečně dojde, co má Hádes na sobě. Už žádné džíny a vysoké boty. Sjedou pohledem z jeho lesklých černých vlasů protknutých jedinou bílou kadeří až k slavnostnímu černému sameťovému saku s vysokým límcem, na němž má černou nití jemně vyšitého motýla, zatímco podél manžet a spodního lemu se nenápadně lesknou hvězdy. Pak mi zrak padne níž na naleštěné černé boty, které mě téměř rozesmějí. „Tak přesně takhle jsem si tě představovala. Ještě teda chybí ten ocas.“

Nonšalantně pokrčí rameny. „Někdy se pro lidi musí hrát divadlo. V Nadsvětí vládne hlas davu.“

Nemýlí se. „A platí to i pro svět nesmrtelných?“

„Samozřejmě.“

„Pamatuješ, co jsem říkala o tvém problému s identitou?“ Rozhlédnu se kolem sebe. „Možná máš stejný problém i tady nahoře.“

Hádovy rty se sice nepřestanou usmívat, ale oči se mu zúží a jeho pohled mě probodne. Mávně rukou a hluk vodopádů a vlastně všechno kromě jeho hlasu zmizí. „Snažíš se mě ovládat?“

Žebra se mi stáhnou kolem plic. „Tebe snad lze ovládat?“

„Ne,“ luskne prsty.